

Lieta C-383/05

Raffaele Talotta

pret

État belge

(Cour de cassation (Beļģija) līgums sniegt prejudiciālu nolikumu)

Brīvība veikt uzņēmējdarbību – EK līguma 52. pants (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem – EKL 43. pants) – Pašnodarbināts nodokļu maksātājs nerezidents – Minimālās nodokļa bāzes noteikšana tikai nodokļu maksātājiem nerezidentiem – Pamatojums ar vispārīgām interesēm – Nodokļu pārbaužu efektivitāte – Neesamība

Sprieduma kopsavilkums

Personu brīvība pārvietošanās – Brīvība veikt uzņēmējdarbību – Nodokļu tiesību akti

(EK līguma 52. pants (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem – EKL 43. pants))

EK līguma 52. pantam (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem – EKL 43. pants) ir pretrunā tās dalībvalsts tiesiskais regulējums ienākumu nodokļa jautājumā, kas, izvērtējot ar nodokli apliekamo summu, ja nepastāv nodokļu maksātāja vai administrācijas iesniegti pierādījumi, paredz minimālo nodokļa bāzi tikai nodokļu maksātājiem nerezidentiem.

Pašnodarbinātās personas gētie ienākumi attiecīgās dalībvalsts teritorijā, neskatoties uz to, vai tās ir nodokļu maksātāja rezidente vai nodokļu maksātāja nerezidente, ir ietverami vienā ienākumu grupā. Turklāt nodokļu maksātājs rezidents un nodokļu maksātājs nerezidents attiecīgajai nodokļu administrācijai gadījumā, kad daļa no šo nodokļu maksātāju darbības tiek veikta citās dalībvalsts teritorijās, rada vienādas grūtības, tādējādi šīs divas nodokļu maksātāju grupas atrodas objektīvi salīdzināmā situācijā. Šajos apstākļos nošķiršana, kas tiek balstīta uz rezidences kritēriju, ir netieša diskriminācija, jo tas var būt neizdevīgi galvenokārt citu dalībvalstu pilsoņiem, tātad nerezidenti visbiežāk ir arī nepilsoņi.

(sal. ar 26., 28., 32., 38. punktu un rezolūvo daļu)

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2007. gada 22. martā (*)

Brīvība veikt uzņēmējdarbību – EK līguma 52. pants (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem – EKL 43. pants) – Pašnodarbināts nodokļu maksātājs nerezidents – Minimālās nodokļa bāzes noteikšana tikai nodokļu maksātājiem nerezidentiem – Pamatojums ar vispārīgām interesēm –

Nodok?u p?rbaužu efektivit?te – Neesam?ba

Lieta C?383/05

par l?gumu sniegt prejudici?lu nol?mumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *Cour de cassation* (Be??ija) iesniedza ar l?mumu, kas pie?emts 2005. gada 7. oktobr? un kas Ties? re?istr?ts 2005. gada 24. oktobr?, tiesved?b?

Raffaele Talotta

pret

État belge.

TIESA (pirm? pal?ta)

š?d? sast?v?: pal?tas priekšs?d?t?js P. Janns [*P. Jann*], tiesneši R. Šintgens [*R. Schintgen*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Ileši?s [*M. Ileši?*] (referents) un E. Levits,

?ener?ladvok?ts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekret?rs R. Grass [*R. Grass*],

?emot v?r? apsv?rumus, ko sniedza:

– R. Talotas [*R. Talotta*] v?rd? – K. Tjebo [*X. Thiebauf*] un K. Pa?e [*X. Pace*], *avocats*,

– Be??ijas vald?bas v?rd? – M. Vimmers [*M. Wimmer*], p?rst?vis, kuram pal?dz B. van de Valle de Gelke [*B. van de Walle de Ghelcke*], *avocat*,

– Eiropas Kopien? Komisijas v?rd? – R. Li?ls [*R. Lya?*] un D. Martins [*D. Martin*], p?rst?vji,

noklaus?jusies ?ener?ladvok?ta secin?jumus tiesas s?d? 2006. gada 16. novembr?,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 L?gums sniegt prejudici?lo nol?mumu ir par EK l?guma 52. panta (jaunaj? redakcij? p?c groz?jumiem – EKL 43. pants) interpret?ciju.

2 Šis l?gums tika iesniegts tiesved?b? Talota pret *État belge* jaut?jum? par to, ka vi?am k? nodok?u maks?t?jam nerezidentam tika piem?rota minim?l? nodok?a b?ze 1992. finanšu gad?.

Atbilstoš?s ties?bu normas

3 Be??ij? fizisko un juridisko personu ien?kuma nodokli reglament? 1992. gada ien?kumu nodok?a kodekss (1992. gada 30. j?lija *Moniteur belge*), kurš pamata lietas faktisko apst?k?u laik? piem?rojam?s redakcijas 341. panta pirmaj? da?? paredz:

“Iz?emot pret?ja rakstura pier?d?jumus, nodok?a b?zes nov?rt?jumu juridisk?m un fizisk?m person?m var veikt, saska?a ar t?d?m iez?m?m vai nor?d?jumiem, no kuriem izriet liel?ka tur?ba, nek? tas apliecin?ts deklar?tos ien?kumos.”

4 Šķa paša kodeksa 342. pantā ir noteikts:

“1. punkts

Ja ieinteresētās personas vai administrācija nav iesniegušas pārliecinošus dokumentus, 23. panta 1. punkta 1. un 2. apakšpunktā noteiktā katra nodokļa maksājuma peļņa vai ienākumi tiek noteikti, ņemot vērā parasto vismaz trīs līdzīgu nodokļa maksātāju peļņu vai ienākumus un, atkarībā no gadījuma, ieguldīto kapitālu, apgrozījumu, strādnieku skaitu, izmantotās iekārtas, izmantojamās zemes nomas vērtību, kā arī citas lietderīgās norādes.

[..]

2. punkts

Karalis, ņemot vērā 1. punkta pirmajā daļā norādītos elementus, nosaka ņirvalstu uzņēmumu, kas veic darbību Beļijā, minimālo ar nodokli apliekamo peļņu.”

5 Karaļa 1993. gada 27. augusta dekrēta par 1992. gada ienākumu nodokļa kodeksa stenošanu 182. pants (1993. gada 13. septembra *Moniteur belge*, turpmāk tekstā – “Karaļa 1993. gada 27. augusta dekrēts”) ir paredzēts:

“1. punkts

ņirvalstu uzņēmumu, kuri veic darbību Beļijā un kuriem tiek uzlikts nodoklis atbilstoši salīdzināšanas procedūrai, ko paredz 1992. gada ienākumu nodokļa kodeksa 342. panta 1. punkta pirmā daļa, minimālā ar nodokli apliekamā peļņa tiek noteikta šādi:

[..]

3) tirdzniecības un pakalpojumu sniegšanas nozares uzņēmumi:

a) [..] viesu uzņemšanas nozarē [viesnīcas, restorāni, kafējnīcas] [..]: [BEF] 100 par apgrozījumu [BEF] 1000 ar minimālo [BEF] 300 000 apgrozījumu par vienu darbinieku (vidējais rādītājs aplūkojamajā gadā);

[..].

2. punkts

Ar nodokli apliekamās peļņas, ko nosaka atbilstoši 1. punktam, apmērs nekādā ziņā nevar būt mazāks par [BEF] 400 000.

[..]”

6 24. panta 5. punkts Konvencijā starp Beļiju un Luksemburgu par nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu un konkrētiem citiem jautājumiem ienākuma un ņpašuma nodokļa jomā, kas ir parakstīta Luksemburgā, 1970. gada 17. septembrī (turpmāk tekstā – “konvencija”), nosaka:

“Pastāvīgai vienas līgumslēdzēja puses uzņēmuma pārstāvniecībai otrā līgumslēdzēja valstī nevar uzlikt nodokli šajā otrajā daļā bvalstī mazāk labvēlīgā veidā nekā to dara šīs otrās daļā bvalsts uzņēmumiem, kas veic tādā pašā darbību.”

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

7 Talotam, kas ir Luksemburgas Lielhercogistes iedzīvotājs, k? fiziskai personai pieder restorāns Beļģijā.

8 T? k? vi?am Beļģijas teritorijā nav fiskālās adreses, Talota Beļģijā ir nodokļa maksātājs k? fiziska persona nerezidents tikai par šaj? dalībvalst? saņemtajiem ienākumiem.

9 T? k? Talota ar novēlošanas iesniedza savu fizisko personu nerezidentu nodokļu deklarāciju par 1992. finanšu gadu, Beļģijas nodokļu administrācija vi?am paziņoja par nodomu vi?u aplikt ar nodokli pēc pašas iniciatīvas, piemērojot 1992. gada ienākumu nodokļa kodeksa 342. panta 2. punktu. Šis noteikums atļauj minētajai administrācijai gadījumā, ja nodokļu maksātājs vai administrācija nav iesniegusi pierādījumus, ņemtu uzņēmumiem, kas veic darbību Beļģijā, uzlikt nodokli, pamatojoties uz apgrozījumu un darbinieku skaitu, ņemot vērā Karaļa 1993. gada 27. augusta dekrēta noteikto minimālo ar nodokli apliekamo peļņu, kas viesu uzņemšanas nozarē strādājošiem uzņēmumiem nevar būt mazāka par BEF 400 000 tajā finanšu gadā, kurā tiek uzlikts nodoklis.

10 Pamatojoties uz šiem tiesību aktiem, Beļģijas nodokļu administrācija par 1992. fiskālo gadu uzlika Talotam fizisko personu nerezidentu nodokli, kas tika aprēķināts par sešiem darbiniekiem.

11 Š? pati administrācija ar 1998. gada 23. jūnija lēmumu noraidīja Talotas iesniegto sūdzību pret minēto nodokļa maksājuma aprēķinu.

12 Prasītājs pamata lietā apstrīdēja šo lēmumu *cour d'appel de Liège* [Līžas Apelācijas tiesā], kas ar 2004. gada 16. jūnija lēmumu noraidīja t? celto prasību.

13 Savas apelācijas sūdzības, kas ir iesniegta *Cour de cassation* [Kasācijas tiesā], pirmā iebilduma pirmajā daļā Talota norāda, ka *cour d'appel de Liège* nav pareizi pamatojusi apstrīdēto spriedumu, neievērojot Beļģijas Konstitūcijas 149. pantu, jo t? nav atbildējusi uz vi?a norādīto pamatu par to, ka šis nodoklis tika uzlikts atbilstoši mazāk izdevīgiem nosacījumiem nekā tie, ko piemēro t?du pašu darbību veicošiem Beļģijas uzņēmumiem. Talota sava pirmā iebilduma otrajā daļā apgalvoja, ka minētā *cour d'appel* ar to, ka nolemjot, ka pamata lietā nodoklis bija uzlikts likumīgi – piemērojot 1992. gada ienākumu nodokļa kodeksa 342. panta 2. punktu un Karaļa 1993. gada 27. augusta dekrēta 182. pantu, pārkāpa konvencijas 24. panta 5. punktu un Līguma 52. pantu.

14 Pēc tam, kad pirmā izvirzītā iebilduma pirmā daļa tika noraidīta k? nepamatota, *Cour de cassation* attiecībā uz pirmā iebilduma otro daļu nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [EK Līguma 52. pants] ir interpretējams tādējādi, ka tas iestājas pret t?du valsts tiesību normu k? Karaļa 1993. gada 27. augusta dekrēta 182. pants, kas ir pieņemts, piemērojot 1992. gada ienākumu nodokļa kodeksa 342. panta 2. punktu, un ar ko minimālo nodokļa bēzi piemēro tikai nerezidentiem?”

Par prejudiciālo jautājumu

15 Ar savu jautājumu iesniedzāt tiesā, vai Līguma 52. pantam ir pretrunātais dalībvalsts tiesiskais regulējums, kāds izriet no 1992. gada ienākumu nodokļa kodeksa 342. panta 2. punkta un Karaļa 1993. gada 27. augusta dekrēta 182. panta, kas paredz minimālo nodokļa bāzi tikai nodokļa maksātājiem nerezidentiem.

16 Iesūmums ir jāatgādina, ka, lai gan tiešie nodokļi ir dalībvalstu kompetencē, dalībvalstīm to kompetence tomēr ir jāsteno, ievērojot Kopienas tiesības (2004. gada 7. septembra spriedums lietā C-319/02 *Manninen*, Krājums, I-7477. lpp., 19. punkts un minētā judikatūra).

17 Normas par vienlīdzīgu attieksmi aizliedz ne tikai acīmredzamu diskrimināciju pilsonības dēļ, bet arī jebkura veida netiešu diskrimināciju, kas, piemērojot citus nošķiršanas kritērijus, faktiski noved pie tā paša rezultāta (1995. gada 14. februāra spriedums lietā C-279/93 *Schumacker*, *Recueil*, I-225. lpp., 26. punkts un minētā judikatūra).

18 Diskriminācija pastāv tikai tad, ja atšķirīgās normas piemēro salīdzināmās situācijās vai ja piemēro vienu un to pašu normu atšķirīgās situācijās (iepriekš minētais spriedums lietā *Schumacker*, 30. punkts, un 1999. gada 14. septembra spriedums lietā *Gschwind*, C-391/97, *Recueil*, I-5451. lpp., 21. punkts).

19 Attiecībā uz tiešiem nodokļiem Tiesa vairākos lietās par fizisko personu ienākumu aplikšanu ar nodokļiem jau ir nospriedusi, ka rezidentu un nerezidentu situācija konkrētajā valstī parasti nav salīdzināmas, jo tām ir objektīvas atšķirības gan no ienākumu avota viedokļa, gan no personīgās nodokļu maksātspējas viedokļa, vai ņemot vērā personāgo un īpašības situāciju (iepriekš minētais spriedums lietā *Schumacker*, 31.–34. punkts; 1995. gada 11. augusta spriedums lietā C-80/94 *Wielockx*, *Recueil*, I-2493. lpp., 18. punkts, un 1996. gada 27. jūnija spriedums lietā C-107/94 *Asscher*, *Recueil*, I-3089. lpp., 41. punkts). Tomēr tā precīzā, ka gadījumā, ja pastāv nodokļu priekšrocība, kuras piešķiršana tiek atteikta nerezidentiem, tad šādu nevienlīdzīgu attieksmi pret šīm divām nodokļu maksātāju grupām var kvalificēt kā diskrimināciju Līguma izpratnē, ja situācijās nav objektīvi atšķirīgās, kas varētu pamatot atšķirīgu attieksmi šajā jautājumā pret divām nodokļu maksātāju grupām (iepriekš minētie spriedumi lietā *Schumacker*, 36.–38. punkts, un *Asscher*, 42. punkts).

20 Šajā sakarā ir jānorāda, ka no Tiesai iesniegtajiem lietās materiāliem izriet, ka 1992. gada ienākumu nodokļa kodeksa 342. panta 1. punkts reglamentē situācijas, kurās nodokļa maksātājs, rezidents vai nerezidents, nav sniedzis nodokļu administrācijai prāvējamus dokumentus par peļņu vai ienākumiem.

21 Ar attiecībā uz nodokļu maksātājiem rezidentiem tāpat no Tiesai iesniegtajiem lietās materiāliem izriet, ka Beļģijas nodokļu administrācija atbilstoši 1992. gada ienākumu nodokļa kodeksa 342. panta 1. punktā noteiktajiem kritērijiem var noteikt vērā ņemamo peļņu, to salīdzinot ar vismaz trīs līdzīgu nodokļa maksātāju rezidentu parasto peļņu.

22 Gadījumā, ja nav iespējams izmantot šo peļņas noteikšanas metodi, no Tiesai iesniegtajiem lietās materiāliem izriet, ka šā administrācija atbilstoši minētā kodeksa 341. panta pirmajai daļai iepriekš noteiktu nodokļa summu, kas ir pamatota ar “iezņēmējiem vai nodarbinātājiem, no kuriem izriet lielā turība, nekā to apliecina deklarātie ienākumi”, var piemērot tikai attiecībā uz nodokļu maksātājiem rezidentiem.

23 Savukārt nodokļu maksātāju nerezidentu apgrozījums, ja nepastāv prāvējamā pierādījumi, tiek noteikts, piemērojot minimālo nodokļa bāzi.

24 Līdz ar to ir jāatzīst, ka pamata lietā aplūkojamajā valsts tiesiskajā regulājumā ir atšķirīga

attieksme pret nodok?u maks?t?jiem atkar?b? no t?, vai tie ir Be??ijas rezidenti.

25 Nevar piekrist tam, ka uz??m?jdarb?bas dal?bvalsts var piem?rot minim?lo nodok?a b?zi tikai nodok?a maks?tajiem nerezidentiem un tikai t?p?c, ka to dz?ves vieta ir cit? dal?bvalst?, jo t?d?j?di L?guma 52. pantam zustu saturs (skat. p?c analo?ijas 1986. gada 28. janv?ra spriedumu liet? C?270/83 Komisija/Francijs, *Recueil*, 273. lpp., 18. punkts).

26 Pašnodarbin?ta nodok?u maks?t?ja rezidenta g?tie ien?kumi attiec?g?s dal?bvalsts teritorij? un pašnodarbin?ta nodok?u maks?t?ja nerezidenta g?tie ien?kumi š?s dal?bvalsts teritorij? ir ietverti vien? ien?kumu grup?, kas tiek g?ti no pašnodarbin?tas darb?bas vienas dal?bvalsts teritorij?.

27 Be??ijas vald?ba, pamatojot savus apgalvojumus, ka past?v objekt?vas atš?ir?bas starp rezidentu un nerezidentu situ?ciju attiec?b? uz nodok?u administr?cijas r?c?b? esošiem pier?d?jumiem nodok?a b?zes noteikšanai, nor?da, ka gad?jum?, kad da?a nodok?u maks?t?ja nerezidenta darb?bu tiek veikta citas dal?bvalsts teritorij?, kas nav t? valsts, kur? tas veic pašnodarbin?to darb?bu, iesp?jam? inform?cijas apmai?a ar dz?ves vietas dal?bvalsti t?d? veid?, k? to paredz Padomes 1977. gada 19. decembra Direkt?va 77/799/EEK par dal?bvalstu kompetentu iest?žu savstarp?ju pal?dz?bu tiešo un netiešo nodok?u jom? (OV L 336, 15. lpp.), nav re?la, nedz ar? efekt?va praktisko gr?t?bu, ko rada nodok?a uzlikšana ar sal?dzin?šanas metodi, atrisin?šanai, jo š?d? gad?jum? Be??ijas nodok?u administr?cijas r?c?b? nav, pirmk?rt, dz?ves vietas dal?bvalsts spont?ni vai autom?tiski apmai?as ce?? ieg?t?s inform?cijas un, otrk?rt, prec?zas inform?cijas, t?d?? inform?cijas apmai?as piepras?jums nav pie?emams.

28 K? nor?d?ja ?ener?ladvok?ts savu secin?jumu 70. punkt?, nodok?u maks?t?js rezidents un nodok?u maks?t?js nerezidents attiec?gajai nodok?u administr?cijai gad?jum?, kad da?a no šo nodok?u maks?t?ju darb?b?m tiek veikta citas dal?bvalsts teritorij?, kas nav valsts, kur? tie veic pašnodarbin?to darb?bu, rada vien?das gr?t?bas, t?d?j?di š?s divas nodok?u maks?t?ju grupas atrodas objekt?vi sal?dzin?m? situ?cij?.

29 Turkl?t ir j?atg?dina, ka dal?bvalsts gad?jum?, kad da?a nodok?u maks?t?ja darb?bu tiek veikta citas dal?bvalsts teritorij?, kas nav valsts, kur? tas veic pašnodarbin?to darb?bu, var atsaukties uz Direkt?vu 77/799, lai sa?emtu no citas dal?bvalsts atbild?gaj?m iest?d?m visu inform?ciju, kas tai ?auj pareizi noteikt ien?kuma nodokli, vai cit?du inform?ciju, ko t? uzskata par nepieciešamu, lai noteiktu prec?zu ien?kuma nodok?a summu, kas nodok?u maks?t?jam ir j?maks?, izmantojot t?s piem?rojamās ties?bu aktus (2003. gada 26. j?nija spriedums liet? C?422/01 *Skandia* un *Ramstedt*, *Recueil*, I?6817. lpp., 42. punkts un min?t? judikat?ra).

30 T?d?j?di ir j?atz?st, ka pamata liet? apl?kojam? valsts tiesisk? regul?juma izpratn? nodok?u maks?t?ji rezidenti un nodok?u maks?t?ji nerezidenti atrodas objekt?vi sal?dzin?m? situ?cij?.

31 Šo interpret?ciju nek?d? veid? neapg?ž Be??ijas vald?bas apsv?rums, ka minim?l? nodok?a b?ze pamata liet? apl?kojam? valsts tiesisk? regul?juma izpratn? biež?k ir labv?l?g?ka nodok?u maks?t?jiem nerezidentiem nek? nodok?a uzlikšana nodok?u maks?tajiem rezidentiem p?c sal?dzin?šanas metodes. Pat pie?emot, ka Be??ijas nodok?u sist?ma biež?k ir labv?l?g?ka nodok?u maks?t?jiem nerezidentiem, tom?r gad?jumos, ja sist?ma izr?d?s neizdev?ga min?tajiem nodok?u maks?tajiem, t? var izrais?t nevienl?dz?gu attieksmi sal?dzin?jum? ar nodok?u maks?t?jiem rezidentiem un t?d?j?di rad?t ierobežojumu br?v?bai veikt uz??m?jdarb?bu, ko nodrošina L?guma 52. pants (skat. p?c analo?ijas 2000. gada 14. decembra spriedumu liet? C?141/99 *AMID*, *Recueil*, I?11619. lpp., 27. punkts un min?t? judikat?ra).

32 Šajos apst?k?os t?ds dal?bvalsts tiesiskais regul?jums, k?ds izriet no 1992. gada ien?kumu nodok?a kodeksa 342. panta 2. punkta un Kara?a 1993. gada 27. augusta dekr?ta 182. panta, kas

paredz minimālo nodokļa bāzi tikai nodokļu maksātājiem nerezidentiem, ir netieši diskriminājošs pilsonības dēļ? Līguma 52. panta izpratnē. Pat ja minētajā tiesiskajā regulājumā ir paredzētas atšķirības atkarībā no dzīves vietas kritērija, tādējādi liedzot nerezidentiem konkrētas priekšrocības nodokļu jomā, kas savukārt tiek piešķirtas šīs valsts teritorijas iedzīvotājiem, tas var būt neizdevīgi citu dalībvalstu pilsoņiem, jo nerezidenti visbiežāk ir arī nepilsoņi (skat. pāc analoģijas iepriekš minēto spriedumu lietā *Schumacker*, 28. punkts).

33 Tomēr ir jāuzdod jautājums par iespējamo šīs diskriminācijas pamatojumu.

34 Beļģijas valdība norāda, ka minimālās nodokļa bāzes piemērošana tikai nodokļu maksātājiem nerezidentiem ir pamatojama ar nepieciešamību nodrošināt nodokļu pārbaudes efektivitāti un ka tas ir saderīgi ar samērīguma principu. Tā precīzi, ka nodokļa uzlikšana ar salīdzināšanas metodi, kas ir paredzēta nodokļu maksātājiem rezidentiem, nav piemērojama nodokļu maksātājiem nerezidentiem praktisku grūtību dēļ, it īpaši tāpēc, ka nav iespējams izmantot Direktīvā 77/799.

35 Šajā sakarā ir jānorāda, ka nodokļu pārbaudes efektivitāte ir primārs vispārējais interešu iemesls, kas var pamatot Līguma nodrošināto pamatbrīvību izmantošanas ierobežojumu (šajā izpratnē skat. 1999. gada 8. jūlija spriedumu lietā *C-254/97 Baxter u.c., Recueil*, I-4809. lpp., 18. punkts un minētā judikatūra).

36 Tomēr ir jāatzīst, ka, pirmkārt, Beļģijas valdības norādītās praktiskās grūtības tādā pašā veidā pastāv arī attiecībā uz nodokļu maksātājiem rezidentiem, kās izriet arī no šī sprieduma 28. punkta, un ka, otrkārt, attiecīgajai dalībvalstij, pamatojoties uz Direktīvā 77/799, ir iespēja apmainīties ar informāciju ar citām dalībvalstīm, kās izriet no šī paša sprieduma 29. punkta.

37 Šajos apstākļos nepieciešamība nodrošināt nodokļu pārbaudes efektivitāti nepamato atšķirīgu attieksmi, tādējādi pret nodokļu maksātājiem nerezidentiem ir jāattiecas tāpat kā pret nodokļu maksātājiem rezidentiem.

38 Ēmot vērā visu iepriekš teikto, uz uzdoto prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka Līguma 52. pantam ir pretrunā tās dalībvalsts tiesiskais regulējums, kās izriet no 1992. gada ienākumu nodokļa kodeksa 342. panta 2. punkta un Karaļa 1993. gada 27. augusta dekrēta 182. panta, kas paredz minimālo nodokļa bāzi tikai nodokļu maksātājiem nerezidentiem.

Par tiesāšanas izdevumiem

39 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šīs tiesvedības ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzētājam, un tā lemj par tiesāšanas izdevumiem. Tiesāšanas izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku tiesāšanas izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

EK Līguma 52. pantam (jaunajā redakcijā pāc grozījumiem – EKL 43. pants) ir pretrunā tās dalībvalsts tiesiskais regulējums, kās izriet no 1992. gada ienākumu nodokļa kodeksa 342. panta 2. punkta un Karaļa 1993. gada 27. augusta dekrēta par 1992. gada ienākumu nodokļa kodeksa īstenošanu 182. panta, kas paredz minimālo nodokļa bāzi tikai nodokļu maksātājiem nerezidentiem.

[Paraksti]

* Tiesvedības valoda – franču.